

Dilrüba 17

– S.Dağdeviren · 05 Şubat 2011

....Ve ben Dilrüba

Ağır aksak topallanayan sevdamla

Bir başıma yine yol alıyorum bir bilinmeze

Siyahi duygular sarıyor

Beynimi

Dur diyemiyorum şu deli yüreğime

Oysa

Her gönle yeni bir gün doğmakta

Pembe düşler kurmakta her yürek

Dibe vurmuş dalgıç'ın

Vurgun yemesiydi sanki bu sevda

*

Özlemlerim üşüdü Dilrüba

Hasret'im zincirlendi tutsaklığa

Çivilendi bakışlarım boşluğa

Sevda masallarında adım yok

Tsunamiler oluşturuyor içimdeki fırtına

Düşüncelerim darmadağın

Su götürmez denilen sevdaların

Cılkı çıktı besbelli

Nereye baksam bir yaralı

Nereye baksam bir kanadı kırık

Nereye baksam dertli bir aşık

*

Neden Dilrüba

Çimen yeşili umutlarım

Kızgın çöle dönüştü.

Bir avuç kum gibi

Avuçlarımın içinden kayıp giderken zaman

Omurgaları yara almış tekne misali

Şu Limana demirlenmiş gibiyim

Her iç çekişimde

Biraz daha yaklaşıyorum sona

Sihirli bir değnek değse bile

Tekrar yeşermem zor görünüyor bilesin

*

Güneş tepe üstünde
Son vedasını yapmakta güne
Hakimiyet'ini ilan eden o siyahi karanlık
Bir yorgan gibi kaplayacak evreni
Gün ışığında yitirdiklerini
Ay ışığında bulamazsın Dilruba
Dedim ya
"Ne sen sarabildin beni
Ne de seni ben"
Ne olur söz etme bana sevgiden
Çünkü
Bilinmez yerlerden dönmezmiş giden

*

Bundan gayrı gerek kalmadı söze
Ben de gidiyorum bir bilinmeze

Sadık Dağdeviren
Aşık Lüzumsuz